

indhold er givet udtryk for, at der tilsyneladende er et stort antal partier, som er villige til at gå i en dialog med regeringen på de mange områder, hvor vi har beskrevet, at der skal ske forandringer i forbindelse med, at vi udmønter de mange tanker, der er indeholdt i redegørelsen.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg skal kun knytte nogle korte kommentarer til det, arbejdsministeren allerede har sagt.

Jeg vil gerne tage fat lige der, hvor arbejdsministeren sluttede, nemlig med at snakke om, hvordan arbejdsmarkedet også er nøgle til at opnå nogle af de ændringer, vi har lagt op til i den børnepolitiske redegørelse.

Det her er faktisk udtryk for en ny måde at føre politik på, hvor vi har sagt, at der er nogle bestemte ændringer, vi er interesseret i ud fra barnets og familiens interesser, og det er ændringer på arbejdsmarkedet og ændringer i, hvordan pasningstilbudene er tilrettelagt. Det er jo ikke noget, man kan lovgive om. Det vil efter min mening være fuldstændig hul i hovedet at lovgive om åbningstider i daginstitutioner, men alligevel må vi sige, at sådan noget som åbningstider i daginstitutioner er en lille brik, men faktisk kan være en ganske vigtig brik i, hvordan en hverdag fungerer for en familie.

Derfor er det en ny måde at føre børne- og familiepolitik på at sige, at selv om de områder ligger uden for en traditionel måde at føre folketingspolitik på, skal vi da ikke lade dem ligge, når vi samtidig kan se, at det altså er et vigtigt bidrag til at få en samlet børne- og familiepolitik til at fungere.

Nogle af de elementer, vi så har taget fat på i denne børnerede-gørelse, er netop nogle af de ting, som handler om, hvordan vi får de andre aktører i samfundet til at spille med og give de bedst mulige rammer for børnefamilierne, og det må man så gøre ved at lægge op til drøftelser og samarbejde med parterne.

Man kan så spørge: Jamen ha ha, betyder det overhovedet noget, for det kan de jo bare gøre af sig selv? Men pointen er, at det gør de ikke uden videre af sig selv, og at noget, der ellers har været et meget privat anliggende i personalepolitikken på en virksomhed eller i regler i en kommune, nu bliver løftet ud til at blive en egentlig national politik, et politikområde, hvor vi ikke kan blande os eller tvinge dem til at gøre noget, men være med til at prøve at udstikke nogle overordnede retningslinjer, og vi kan faktisk se, at det virker.

Det med familievenlige arbejdspladser var faktisk et nyt begreb for 5 år siden, i 1993, da regeringen begyndte at tage fat i det og sætte nogle modelprojekter i gang. Det har sådan set været med til at sætte den politiske dagsorden, når vi snakker familiepolitik. Hvis der så ikke sker noget, er det klart, at det er et problem, men nu prøver vi at gå ind på denne nye mark, og det står jo ikke alene, det står sammen med en række andre initiativer for børnefamiliepolitikken.

Derfor er det også fuldstændig rigtigt, som arbejdsministeren og regeringspartierne ordførere har sagt, at vi ikke er løbet fra nogen valglofter. Vi har ikke lavet om på det her, og det er også karakteristisk, at de, der har sagt det, ikke har haft nogen eksempler. Man kan sige, at vi har peget på et perspektiv for, hvordan vi vil ændre børnepasningsloven, men når vi ser på de andre ting, har vi jo aldrig nogen sinde sagt, at vi vil lovgive om det, der er kommunernes ansvarsområde. Vi har sagt, at vi vil forhandle med dem, så de dér påstande er altså vildt overdrevet og er ligesom blevet et mantra, der nu bliver gentaget i debatten.

Under alle omstændigheder kan vi diskutere de ting videre, og det kommer vi også til, men jeg vil godt holde fast i, at der er en kerne i det her, som der ikke skal lovgives om. Det er en ny måde at føre politik på, som vi forsøger på.

Noget af det er så kommet ind i aftalen med kommunerne. Vi er blevet enige med kommunerne om netop at sætte os ned sammen og se på, hvordan vi kan skabe mere fleksible rammer i dagtilbudene, når det drejer sig om deltidspadser, åbningstider og andre af elementerne.

Et andet element, når det drejer sig om kommunerne, er så, at folk kan få deres børn passet, altså hele spørgsmålet om, hvornår der kommer pladser nok. Her er hele situationen jo også kendetegnet ved, at vi nu har nået en dækningsgrad, næsten ingen havde troet mulig, da vi tog dette emne op i 1993.

For de 3- til 5-årige børn er vi på over 90 pct.; over 90 pct. af ungerne bliver i dag passet, langt de fleste i en børnehave, men ellers i en eller anden form for offentligt tilbud. Det er faktisk revolutionerende, jeg havde nær sagt på verdensplan.

Nu lyder det måske lidt svulstigt, men det er ikke desto mindre rigtigt. Jeg har ikke lige tallene for Sverige og Norge, der da skulle være